

MĚSTSKÝ ZPRAVODAJ KOŠTANY

Číslo 02
Ročník 2017

Informační občasník

ZDARMA

Editorial

Vážení spoluobčané, sousedé a přátelé města Košťany.

Po roce vychází váš Městský zpravodaj. Tiskneme ho za vlastní peníze, nemůžeme ho tedy vydávat tak často, jak bychom chtěli. Není to Košťanský zpravodaj, který platí město z rozpočtu... V Městském zpravodaji se dozvíte necenzurované informace o dění v Košťanech.

V obecním Košťanském zpravodaji je nenaleznete, protože vedení města nerespektuje tiskový zákon a občané ani opoziční zastupitelé nemají možnost se vyjádřit, byť na to mají ze zákona právo. (Na článek k aktuálnímu dění chodí odpovědi tohoto typu, např.: „Vážená paní Jiříková, redakční rada, s ohledem na probíhající jednání ve vaší věci, rozhodla svým hlasováním o nezveřejnění vašeho příspěvku ve zpravodaji 3/2016 ...“)

V té době se jednalo o informaci, která by měla zajímat nás všechny, zvláště pak nové stavebníky. Totiž, že projekt kanalizace v Košťanech byl kapacitně zpracován v době, kdy v Košťanech bydlelo cca 2 750 občanů, a objem, který by měla naše kanalizace pobrat, byl spočítán na maximální kapacitu 4 000 občanů. Podle tohoto projektu také byla kanalizace vybudována (není problém projekt dohledat, event. si jej vyžádat na stavebním úřadu v Duchcově), a je jasné, že již mnoho volné kapacity nezbyvá. V současné době žije v Košťanech již cca 3 250 občanů – a k tomu je připojena do naší kanalizace část Hrobu – Verneřic.

Nebo jste snad v Košťanském zpravodaji někdy četli něco jiného než samochválu o tom, jak skvěle si Úřad vede nebo poděkování vděčných občanů?

Naše město ale nevzkvétá. Košťany jsou sice krásné místo pro život, ale jejich starosta a jeho zástupci pro nás – za platy z našich daní – dělají vel-

mi málo. Posekání trávníků a opravení chodníků dokáže zajistit středně kvalifikovaný úředník! To není práce starosty, ani místostarostů, kteří by mohli obci shánět prostředky na rozvoj a zajišťovat výhody, navazovat spolupráce se zahraničními obcemi, kdy bychom mohli spolupracovat na projektech pro občany dotovaných z EU, tak jak tomu je v prosperujících samosprávách. Tady jsou jen rozdělovány peníze, které obec automaticky dostává. Ale aby obec měla něco navíc, to ne. Co dělá obec pro dospívající mládež nebo seniory např. v rámci pohybových aktivit, stejně jako to dělají ostatní obce? Např. venkovní fitness pro všechny generace je letos realizovatelný s dotací až 55 %, v loňském roce to bylo 80 % ...

My nemáme nic.

Občany by také jistě zajímalo, zvláště naše seniory a maminky s dětmi, kdy tady budeme mít lékárnu nebo zcela obyčejný bankomat, jak by se na třítisícové město slušelo? Až vedení obce změní způsob svojí práce? Na zapracování měli noví zastupitelé tři roky a staří matadoři, pokud nejsou z řad opozice (těm není dopřáno sluchu) jsou sami se sebou spokojeni... Změny možná nastanou, pokud se změní vedení obce. Ale to se podaří, jen když budeme chtít. Nebát se mluvit a hlavně, nebát se pro naše město něco udělat.

Doufám, že jste prožili krásné léto a načerpali síly na podzimní čas. Příjemným zpestřením tohoto vydání zpravodaje pro Vás budou obrázky akademického malíře Mgr. Karla Kupky, který maloval naše město s láskou a vírou.

Zuzana Jiříková, předsedkyně Severočeši – Košťany

Karel Kupka – ŽIL MEZI NÁMI

Malířské jméno Karel KUPKA je známé v severních i jižních Čechách docela oprávněně. Oba malíři Karlové, otec i syn, v obou částech Čech pracovali a měli k nim stejný vztah.

Rodina Kupkova byla umělecky zaměřená vlastně tři generace. Dědeček František Kupka byl soudním úředníkem, ale pro svůj talent i uznávaným malířem – portrétistou. Kupkovi současně vlastní pouze dědův autoportrét, protože většina maleb je v majetku potomků hrabat Lažanských, kteří byli jeho mecenáši.

Otec Karel Kupka studoval na Pedagogickém ústavu, ale pro neshody s učitelem kreslení, kterým vadilo jeho tvůrčí malířské myšlení, z ústavu odešel. Od té doby se už věnoval jen malování. Studoval v Brázdově umělecké malířské škole, a když se z Postupic s rodinou přestěhoval do Teplic, učarovala mu severočeská krajina. Díky ní a

(Pokračování na straně 2)

její zamlžené barevnosti se stal mistrem akvarelu. V letech 1950 – 66 zdokumentoval vzhled povrchových dolů a stroje v nich (fotit se tam nesmělo). Byly to práce na objednávku pro výzdobu důlních kanceláří a většinu z nich teď vlastní Hornické muzeum v Mostě. Zdokumentoval i bourání staré židovské čtvrti lázeňských Teplic, která si zachovala i přes letité neudržování zvláštní půvab.

Otec, akademický malíř Karel Kupka, měl kromě malování ještě jednu velkou vášeň: rybaření. To ho každoročně lákalo na letní pobyty i s rodinou do jižních Čech. Nejčastěji pobýval ve Starých Kestřanech, kde kromě přírodních námětů maloval i motivy z obce – Kestřanskou tvrz s tradičním čapím hnízdem a úzké uličky. Staré Kestřany jej přijaly za čestného občana, nechaly vytvořit jeho bystu a je zde i pochován. Při těchto pobytech se s jižními Čechy od dětství seznamoval i syn Karel Kupka. V Teplicích vystudoval Gymnázium a pokračoval na Pedagogické fakultě University Karlovy v Praze studiem malby a dějin umění. Jeho učitelem a vzorem byl Cyril Bouda, ale hodně mu dalo společné malování s Vincencem Benešem a Aloisem Moravcem. Protože součástí studia byla pedagogika, dostal umístěnku do severních Čech jako učitel. Učil v Hrobu, potom v Ústí nad Labem na Pedagogické fakultě a nakonec v Děčíně, ale stále víc maloval. Když koupil na Slaníku u Strakonice bývalý přívoz, do Děčína jezdil učit jen tři dny v týdnu, a sotva si v chalupě zařídil ateliér, už pouze maloval. Ačkoliv po otci nezdědil rybařskou vášeň, miloval řeky a říčky, ale především svou Otavu, od které ho na přívozu oddělovala jen zídka. Také zádušnost jihočeských rybníků a drobná políčka Šumavy, vklíněná do lesů, byla častými náměty jeho obrazů. Obdivoval polní květiny a maloval je tak dobře, že je v odborné umělecké literatuře veden jako „malíř kytic“.

Díky své sympatické a optimistické barevnosti měl výstavy a byl známý i v Německu a Rakousku. Kromě malování se akademický malíř Karel Kupka věnoval i ilustracím: ilustroval poezii a dětské knížky. Také hodně cestoval. Procestoval skoro celou Evropu i Ameriku, a z cest si přivázel tlusté náčrtníky plné skic, skoro hotových obrazů – i drobných náčrtků s poznámkami.

První výstavu „na severu“ mu zorganizovaly jeho žákyně z Hrobu, nyní už letité dámy, přímo v Hrobu. Kupkovy výstavy se konaly i v budově MŠ ve Střelné i na ZŠ v Košťanech. Byly to výstavy radostné: kromě zájemců přišlo hodně známých, přijeli účinkovat i Písečtí dudáci. A to říkám z vlastní zkušenosti, protože tyto výstavy byly i mou starostí. Prožila jsem s akademickým malířem Karlem Kupkou jeho posledních osm let života, kdy jsme se zdržovali méně v Košťanech a více na Slaníku.

Karel Kupka míval výstavy každoročně, a takzvané „velké“ výstavy jednou za pět let, většinou ve Vodňanech. I letos je velká vodňanská výstava, kterou zařídili jeho tři synové Karel, Lukáš a Aleš. A ještě dříve mi má dcera se zetěm pomohli uspořádat menší výstavu v zámku v Třebívlicích – je zdokumentovaná na mých stránkách. Ale po smrti malíře výstav stále ubývá: proto jsem ráda, že jsem ho přemluvila k ilustracím dětských knížek.

Karel Kupka vždycky míval jezevčíka. Také já jsem mívala jezevčíky – tahle láska nám byla společná. A o jezevčící holčičce byla má první dětská knížka Zorinka. Zmizela rychle: kupovali ji kromě babiček vnoučatům i pejskaři. Ilustrace měl malíř jednoduché – svého pejska uměl kreslit zpaměti. Horší to bylo s druhou knížkou Sněhulácké pohádky. Nakreslit sněhuláka nebyl pro malíře problém: problém byl ho k tomu dostat, nechť se mu. Když už tál sníh a já vyhrožovala, že mu uplácám sněhuláka do mrazáku, aby v létě věděl, jak vypadá, dal se do kreslení. Podtrhala jsem mu věty, ve kterých se dal děj nakreslit. Problém byl jen s mráčkem, který měl vypadat jako sněhulák, ale i takový jsme mezi mraky našli.

Letos mi přišly z Křesťanské školky v Písku dětské kresby k Sněhuláckým pohádkám: děti je mají rády, a podle mě tomu dopomohly i Kupkovy ilustrace.

Kdo má doma obraz akademického malíře Karla Kupky, nezapomene. Pokud měl štěstí poznat jej osobně, na jeho charisma nezapomene zcela určitě. A mě těší, že jsem svými knížkami umožnila, aby ho jako malíře poznaly děti, tedy další generace.

Nad dokončeným obrazem Kupka říkal: „Tak mám další věc, která tu po mně zbyde...“

I proto jsem si ho vážila. Každý by měl po sobě zanechat stopu – tu nejlepší, které je schopen.

A tak se vracím k nadpisu: ŽIL MEZI NÁMI ... Věřím, že jste ho znali, a jsem ráda, že jsem Vám ho mohla připomenout.

Alena Melicharová

Hřbitovní kvítí aneb koukat jak tele na nový vrata ...

Dnes bych se chtěl rozepsat o tom, jak se v našem městě Košťany zachází s věcmi, které mají historickou hodnotu.

Jde o památku, která téměř sto let zdobila hlavní vchod na Košťanský hřbitov. Původní kovaná brána a branka byly z první republiky, a po menších opravách by mohly sloužit dalších sto let, a nedělaly by městu ostudu.

Nová brána s brankou, jimiž byl vchod v letních měsících letošního roku osazen, se nehodí do těchto prostor, vypadá spíše jako vjezd do sběrného dvora.

Stará zdobená brána byla odvezena do kovošrotu (!). Určitě se vyhazovat neměla, jenom barbar může udělat něco takového. Na žádném hřbitově jsem zatím tak necitlivou věc nespapil.

Ručně kovaná brána přežila dvě světové války, ruské drancování, dokonce komunisty, kteří ničili, co mohli. Ustála i dolování, kterému podlehl náš kostel ... ale nyníšší vedení města Košťany nepřežila.

Lidé, kteří tohle udělali, nemají k městu a jeho majetku žádný vztah – je jim úplně jedno jak to tu bude vypadat v následujících letech.

Jestli ta brána a branka opravdu skončily ve šrotu, měla by se vyrobit replika a škodu by měl nahradit ten, kdo jí způsobil.

Pokud bránu a branku z Košťanského hřbitova někde uvidíte (viz foto) dejte o tom vědět – díky, uvidíme, co se dá ještě zachránit.

Jindřich Koštoval, zastupitel města Košťany

Zpravodaj města Košťany – dozvídáte se všechno? Ani náhodou – čtete jen to, co oni chtějí ...

Občasník „Košťanský zpravodaj“ je vydáván městem Košťany a tedy placen z peněz města. Musí samozřejmě vycházet v souladu s tiskovým zákonem a také musí plnit parametry městských novin.

Zpravodaj, vydávaný za peníze nás všech nesmí vypadat jako volební materiál momentálně vládnoucího starosty a jemu věrných.

Městem vydávaná tiskovina má obsahovat především informace užitečné pro občany, musí dát prostor všem zastupitelům, včetně opozičních a i občanům města, mají-li co říci.

Tak na to v Košťanech můžete zapomenout.

Košťanský zpravodaj svým duchem a obsahem připomíná spíše Rudé právo v nejlepších letech komunistické blábolivé propagandy než informační občasník nezávislého města.

Kde jsou ty doby, kdy Zpravodaj pravidelně uveřejňoval zprávy o činnosti rady nebo dokonce kdo jak o čem hlasoval?

To dnes ani není možné, protože radní raději hlasují tajně! Třeba zrovna o takových lumpárnách, jako že si starosta a místostarosta nechají pro-

platit údajně nečerpané dovolené, přičemž na dovolené samozřejmě byli, takže to dostali zaplacené dvakrát.

Naše obec nekvete, jak se s oblibou ve Zpravodaji píše.

Za peníze, podle mého názoru ukradené z naší společné kasy falešným proplacením dovolených, mohly být po celých Košťanech květinové záhony a na lampách, místo vánočních ozdob v červenci, květináče s muškáty, třeba by kvetly aspoň ty lampy. Za městské prostředky cokoliv pro obec, jen ne do kapes zastupitelům.

Pokud se mýlím, budu rád, když mi to někdo ukáže a dokáže. Ale jak se člověk nemůže mýlit v obci, kdy všechno je polotajné, občané nedostanou informace a ty jsou odpírány dokonce i zastupitelům?!

Něco nám tady zapáchá a věřte, není to jen kanalizace.

Tomáš Volf, zastupitel města Košťany

Bohaté město, aneb kde soudruzi z NDR udělali chybu ...

Naše město Košťany, musí být bohaté. Opravdu. V Ústeckém kraji jsme jediní, kteří se penězi obce spolupodílejí na výstavbě okružní křižovatky na silnici III. třídy, která patří SÚS ÚK s. r. o. (tedy organizaci Ústeckého kraje).

Výzva k podání cenové nabídky – poptávkové řízení na výstavbu okružní křižovatky, byla vyvěšena 9. 7. 2014, na MěÚ Košťany s tím, že předpokládaná realizace tohoto díla má být od 16. 8. 2014 do 30. 8. 2014, následně byla poptávka pro chyby 2x stažena a znovu vyvěšena. Cena měla být pro město Košťany původně cca 250 tis. Kč, zbytek měla dělat SÚS ÚK, s. r. o. Toto rozhodnutí bylo ještě několikrát revokováno a cena rostla a rostla, vyhlášovala se další poptávkové řízení, a tak místo toho, abychom přispěli na rozumné věci občanům Košťan (dětem, seniorům, postiženým), platíme okružní křižovatku, která ve finále nebude naše, protože kdo by se o ni v budoucnu staral ...

Vzhledem k tomu, že se již zdá okružní křižovatka dokončena a je plně v provozu – neboť nikde není žádné upozornění, že se jedná o dosud nezkolaudovanou stavbu a průjezd by měl být s největší opatrností, jsme se poptali na osud této námi všemi dotované křižovatky na Krajském úřadu.

26. 6. 2017 jsme obdrželi odpověď:

A) Kolaudace křižovatky ještě nebyla provedena. O kolaudaci musí požádat město Košťany, neboť městu Košťany bylo na jeho žádost vystaveno stavební povolení.

B) Každý z účastníků je vlastníkem svého příslušného majetku, konečné vypořádání může být provedeno po kolaudaci. Podle informací MěÚ Košťany bude kolaudace provedena po provedení opravy silnice, kde se vytváří louže (oprava cca 20 tis. Kč) a po provedení osvětlení přechodu.

Jinými slovy se dozvídáme, že po kolaudaci dáme kraji věčný dar v podobě okružní křižovatky, která je, jak ukazují

(Pokračování na straně 5)

Jak jsme v Košťanech postavili tři domy a co se povedlo a nepovedlo

(Vypráví František Voháňka, bývalý starosta města Košťany.)

Možná se na to pamatujete:

Zhruba před deseti lety vypsalo Ministerstvo místního rozvoje prostřednictvím Státního fondu rozvoje bydlení (SFRB) dotační titul pro střední obce či města na stavbu nového bytového fondu pro nízkopříjmové spoluobčany.

Finanční zátěž pro města a obce neměla ohrozit financování běžné činnosti města, včetně další možnosti rozvoje. Dluhová služba města byla v té době i přes splácení předchozích úvěrů velmi dobrá, pohybovala se někde okolo 12–13 %. U těchto bytů byla i omezená výše nájemného – nebylo možné překročit daným výpočtem nastavený limit.

Podmínkou dotace tedy bylo, že nesmí zatížit městský rozpočet. To znamená, že spoluúčast města, případně krytá úvěrem, nesměla město nijak zatížit. Jinak řečeno, co město vybere na nájmech, to je splátka úvěru, půjčky apod. Jinak by dotace nebyla přidělena.

Což mi tehdy, jako starostovi města Košťan, přišlo jako dobrý nápad a proveditelná akce. A hlavně, město obecní byty potřebovalo.

Z finančního hlediska tehdy všechno nasvědčovalo tomu, že při nasazení maximální možné hranice nájemného, při přidělení bytů tak že 50 % budou noví občané a rozpočtové určení daní bude novelizováno, jak tehdy proklamovala vláda, bude projekt soběstačný a nebude nutné vůbec jej dofinancovávat! Dokonce v prvopočátku, kdy se počítalo se čtyřmi domy, byla ekonomika mírně nakloněna zisku cca 60–80 tisíc měsíčně. Bez těchto propočtů by se s námi také tehdy nikdo na SFRB ne bavil.

Navíc nás v Košťanech dlouho trápila lokalita, které se říkávalo „Ježišmarjá“. I člověk, který je úplně mimo, podle názvu vytuší, že tady něco

nebylo v pořádku. Problém nedostatečně sanovaného smetiště, se kterým si dlouho nikdo za všech možných i nemožných starostů nevěděl rady, náhle mohl být vyřešen a to navíc tak, že by město získalo nové obecní byty. Které jsme potřebovali.

Provedení parkové úpravy a založení základů domů na tomto místě se jevilo jako ideální řešení. Dvě mouchy by se zabily jednou ranou.

V tu chvíli bylo samozřejmě potřeba to spočítat. Jaký úvěr si za město můžeme vzít, kolik dostaneme dotací, to opravdu není záležitost jednoho zasedání, jednoho dne nebo jednoho člověka. Pro kvalifikovaný výpočet bylo potřeba vytvořit projekt. Který ovšem také stojí peníze, navíc u takto složitých stavby nemalé. Ani já, ani nikdo z tehdejšího vedení města projektování a stavebnictví nerozuměl. Museli jsme, jak je obvyklé, najmout si na odbornou práci specialisty. A nebylo jich málo. A i přesto jsme udělali chyby. Ale, říkám si teď s odstupem, domy stojí, lidi bydlí – a kdo nic nedělá, nic nezkazí. Po dlouhých jednáních, zvažování variant a řešení otázek bylo vypočítáno, že můžeme postavit tři domy. Které nyní v Košťanech stojí a bydlí v nich lidé – městu platící nájemci!

Ano, také bych byl rád, kdyby domy měly výtah a byly vícepodlažní, ale nešlo to, na to jsme už zkrátka neměli. Buďme rádi, že máme domy místo smetiště.

Z nájmu, které město inkasuje, splácí úvěr. Bude ho splácet nějakou dobu, a pokud se ptáte proč, tak proto, že (jak už jsem vícekrát vysvětloval), výše nájmu byla podle pravidel dotací omezená, takže splácíme malé částky na delší období. Vypadalo to tehdy nadějně a dobře. Ve chvíli, kdy všechno bylo vyřízené a připravené, abychom dostali dotaci, bylo potřeba udělat transparentní výběrové řízení. To vyhrála jedna firma. Ale další dvě zúčastněné firmy výsledek rozporovaly. Klasika, že. Jenomže, my jsme měli pevné termíny z pravidel přidělení dotací, prostě nebyl čas na tahanice a případné soudní spory a tak dál.

Takže, aby to celé nešlo, jak se říká, do kytek, museli jsme to rozdělit mezi ty tři zúčastněné firmy. Přičemž městu za stavbu odpovídala jen jedna, vítězná firma.

A tady asi nastal moment, kdy se stala chyba. Byli jsme nadšení, že postavíme pro město tři domy s příspěvím 56 milionové dotace (!), byli jsme nezkušení.

(Pokračování na straně 5)

policejní statistiky, (ty mimo jiné, ještě před započítáním výstavby ukázaly, že se nejedná o nehodové místo) „zrádnější“, než křižovatka původní. Podle policejních statistik bylo od roku 2007 do roku 2014 (za 7 let) ve statistickém přehledu celkem 5 nehod. Od roku 2015 do roku 2017 (za 2 roky) jsou na nové okružní křižovatce nehody 4. Tedy se zdá, že jsme svou úspěšnou, dosud nezkolaudovanou výstavbou, zvýšili počet nehod téměř trojnásobně. Navíc chodník u zastávky na Kamenném Pahorku ve směru od Teplic, evokující přechod, s nenamalovaným přechodem na silnici (pravděpodobně i nepovoleným, protože, proč by nebyl namalován, když ostatní přechody již nakreslené jsou), může vytvořit do budoucna v letních měsících nehodové místo pro chodce, přecházející ze zastávky na Kamenném Pahorku silnicí směrem na Barboru.

Opravdu nebylo možné „naše“ peníze použít na splácení úvěrů a dluhů, o kterých tolik slyšíme, a když jsme již tolik chtěli ten „kruhák“, nebylo možné Krajský úřad opakovaně žádat o vybudování okružní křižovatky, bez finanční účasti města, tedy nás všech?

A tak si na závěr dovolím položit památou větu z filmu Pelíšky „Mě by jenom zajímalo, kde udělali soudruzi z NDR chybu“ ...

*Zuzana Jiříková
předsedkyně Severočeši – Košťany*

Čemu tady vlastně tleskáme?!

Když jsem se do Košťan nastěhoval, město muselo hospodařit s třetinovým rozpočtem oproti dnešku. Přesto budovalo nákladnou kanalizaci a přípojky k ní lidem město platilo. Na fasády domů poskytovalo bezúročné půjčky a městská správa stála sotva čtvrtinu toho co dnes. Vybíráme obrovské sumy na nájmech a daňových výměrech za občany, úvěry přesto nesplácíme tak, jak bychom mohli.

Arogantní starosta si plete městskou pokladnu se svojí vlastní a lidi považuje za své zaměstnance, jakoby je platil ze svého.

Ze zahrádek, přeměřených po digitalizaci, dřeje z našich lidí pětistovku za metr. V jiných městech se prodávaly za symbolickou cenu. To jsme si tedy pomohli. Dům, který prodává Klokánek, koupíme od realitky za dvojnásobek a necháme jí na nás vydělat 1,2 milionu. Čemu se tady tleská?

Posekané trávy? Těm chodníkům? No to je skutečný výkon a zázrak, na to je opravdu potřeba mít fištróna (!?).

Miloš Kračmar

Prostor „Ježišmarjá“, který mimochodem nikdo od padesátých let nebyl schopen vyřešit, se nám podařilo ve spolupráci s MŽP a Severočeskými doly vyčistit.

Vznikla zde lokalita, která byla pro takovou výstavbu až symbolická. Už při sanaci bylo z odkrytých prostor patrné, že důl do vytýpované lokality nezasahoval. O nutnosti geologického průzkumu se vědělo, ale to bylo na prováděcí firmě. Do doby než se začalo stavět, mě všichni zúčastnění ujišťovali, že na podrobný geologický průzkum je čas až před zahájením stavby. Po fiasku, které geologický průzkum odhalil – ukázalo se, že je potřeba založit domy ne na klasické ploché základy, ale na piloty – byla šance na výstavbu takřka nulová.

S tím opět nikdo z nás neměl zkušenosti. Tehdy to bylo jednoduché – co teď? Nové výběrové řízení na založení stavby na piloty? Není čas! A navíc, vítězná firma jasně řekla, že nebude ručit za stavbu, která případně bude stát na stavebních základech od jiné firmy. Celkem logicky, že. Nezbývalo, než udělat jedinou věc, kterou našťěstí projekt i dotační titul umožňoval, cenu nových prací určit dle tabulek, navýšit nákladovou cenu o 20 % a práce přidělit firmě, která vyhrála výběrové řízení.

Dotace pryč, profinancované peníze také pryč. A k tomu rozhořčené vedení SFRB, které nám dotaci podrželo přes období, kdy banky v průběhu celosvětové finanční krize nepůjčily ani feník i přes to, že financování bylo dohodnuto za vynikající úrokovou sazbu. Bohužel se sešlo moc negativ v jeden okamžik. Po vznesení dotazu na Úřad pro dohled nad dodržováním hospodářské soutěže bylo možné více práce uplatnit, ale max. do 20 % rozpočtových nákladů, bez zrušení akce a vyhlášení nového výběrového řízení.

A to je vlastně podstata budoucího případu, v tom je zakopaný pes.

Jenomže, to nebyla poslední komplikace. Přišla celosvětová finanční krize, která se, jak si dobře pamatujete, dotkla i nás. Banky zareagovaly hned a zvedly úroky. A my jsme náhle měli platit víc, než jsme původně počítali.

Bylo potřeba celý projekt přepočítat, jedna firma zatím stavěla za svoje zdroje, se zárukou, že město závazky vyrovná, ostatní dvě firmy práce zastavily.

A mezitím běžel čas.

Jakmile se tohle vyřešilo, bylo jasné, že máme co dělat. Termíny dotačního titulu byly dané, problémy nikoho nezajímají. Nemohli jsme si dovolit propásnout předepsané a závazné datum ukončení a o dotace přijít. Museli jsme riskovat jinak, v zájmu našeho města. Stavbu bylo potřeba rychle dokončit, aby byla dotace vůbec proplacena.

Jenomže když zateplíte čerstvou stavbu, je potřeba ji větrat, nesmí se spěchat. Ale my jsme spěchat museli, byli jsme donuceni podmínkami projektu. Už vím, že se opakuji, ale bylo to: buď to dostavíme za každou cenu, nebo přijde-me o dotace.

A ve dvou domech, dokončovaných bohužel narychlo, nestihlo vše proschnout, uzrát, jak je potřeba a po nějakou dobu se v nich objevovalo vlhko. Byla to naše smůla. Ale nebyl to náš záměr nebo úmysl. **A na rovinu musím říct, necítím se tím osobně vinen.**

Stalo se to, souhra okolností, lidských chyb i náhod. Nakonec je to úspěch – domy jsou postavené, lidé v nich bydlí, nyní už v suchých a teplých bytech, podařilo se nám získat pro město 56 milionovou dotaci, která rozpočet města nijak nezatížila.

A neměli bychom zapomínat, že díky novým domům a bytům město Košťany získává více peněz!

V nových bytech je totiž nyní v Košťanech zhruba 500 nových obyvatel. Na každého obec získává od státu již téměř 10 000 Kč. To je za deset let 50 milionů!

A k tomu navíc za nové byty ve Střelné, ve škole a v oněch 3 bytových domech obec inkasuje nájemné. Za rok tak vybere navíc 6 milionů, tedy 60 milionů za 10 let.

Tedy, nové byty a noví obyvatelé přinesou za 10 let do rozpočtu cca 110 000 000,-.

To se to nyníššímu vedení dělají nové chodníky. Když obec navíc nesplácí úvěr, tak jak je v jejích možnostech. Nakonec už úvěr mohl být téměř splacený a město Košťany takřka bez závazků. Vezmeme-li současné úrokové sazby, nezbyvá mi než kroutit hlavou nad hospodařením vedení města.

O to víc mne mrzí a trápí, když se porůznu v médiích a „kuloárech“ dozvídám, jak jsem já osobně rozpočet města zadlužil. A když se ještě dozvím, že nové vedení města udělalo refinancování a splácení půjčky pozdrželo, nechápu už vůbec, kam to spěje a kdo tím co sleduje.

Neříkám, že jsem nedělal chyby. Udělal jsem jich víc, než bych si přál. Ale chtěl jsem pro naše město to nejlepší.

Chci, abyste to věděli. Košťany jsou stále město, které mám rád a přeji mu a vám, co v něm bydlíte, jen to nejlepší.

*Váš František Voháňka,
bývalý starosta města Košťany*

Směrnice naší vesnice, aneb kam směřuje město Košťany.

Naše město má směrnici, která určuje, jaká složka samosprávy smí za kolik nakoupit. Kolik smí utratit starosta, kolik rada, a jaký nákup je potřeba projednat na zastupitelstvu.

Takový předpis mají téměř všechny samosprávy, ale ten náš je vskutku jedinečný. Po podzimní úpravě z roku 2015 postrádá jednu základní veličinu a tou je čas. Takže si vlastně každý dělá, co chce. Smí-li například starosta nakoupit za třicet tisíc, je to možné, ano, i několikrát denně.

A že nakupuje. Od tomboly na ples až po zámkovou dlažbu na chodníky. Marne opakovaně žádám o faktury za nákup stavebního materiálu – nedostanu je, ač na to mám ze zákona právo.

Zastupitelé také schválili čtyřmilionovou investici do opravy bývalého kina a to svépomocí. Neboli případní živnostníci nám mohou dodávat hlavně práci. Materiál si umíme koupit sami – náš pan starosta má přeci stavební firmu a rozumí tomu, tak proč platit cizím, že.

Jenomže.

Kolik pytlů štuku, kolik cementu, kolik dlaždiček, kolik kilogramů lepidel a drahých nátěrových hmot může za naše peníze skončit jinde, než na městském majetku, nikdo nekontroluje a tedy nikdy nikdo nedopočítá. Nepřijde na to ani vedoucí úřadu, ani účetní ani kontrolní výbor a už vůbec ne výbor finanční – ten vede Ing. Šoba, který směrnici prosadil. Možná to jednou praskne, ale u toho už bych jako zastupitel nechtěl být.

A proč takovou směrnici máme? Kdyby to starosta opravdu všechno myslel tak poctivě, jak říká, byl by první, kdo by se zasadil, aby tenhle paskvil zmizel. Ale kdepak, co si myslíte – pan starosta ji bude dál obhajovat zuby nehty a já jsem prý neskutečný hlupák.

Marný boj? Možná. Ale lepší než mlčet.

Tomáš Volf, zastupitel města Košťany

Samosprávy – samé zprávy, samo sebou, Úřad s tebou a zlý pryč / fejeton Josefa Hubeného

Když jsem byl malej kluk, myslel jsem si, pitomě, teď už to vím, že dospělí jsou všichni správně. Pak mě jednou chytil souseď, coby Pomocná stráž VB – jo tenkrát jsem ještě nevěděl, že Pomocná není od toho, že pomáhat, ale že vyšel z Pomocné školy – a i když by mu hra na schovku s dcerou úplně jiného souseda nijak neměla vadit, řval na mě jak přejetej havran. Málem jsem z toho měl juvenilní sexuální trauma. Blbec plešatej. On, samozřejmě, já jsem chytřejší a ostříhanější.

Fakt je, že ta hra neměla úplně fér pravidla, vždycky jsme se já nebo ona schovali do kumbálu na uklízení chodby, znáte to, takové ty nízké paneláky, v tak malém baráku se ještě sousedi znali a zdravili – a v tom kumbálu jsme se po chvíli jako hledání našli, no a pak jsme se úplně potmě nahmatávali a když to bylo poněkolkáté, už jsem šel najisto a můžu vám říct – tohle líbání se nezapomene nikdy.

No a právě, tyhle hry a tak trochu porušovaná pravidla. V dětství to možná ještě jde, zvláště když jde o holky. Ale co pak.

Zjistíte, že nádražáci, pošťáci, hasiči, policajti – vlastně všechny uniformy mohou být taky pěkné mrchy, natožpak ty autority bez uniforem. Družinářka, učitelé a učitelky, školník a pak bába na úřadě, a taky starostka nebo starosta... Iluze jsou pryč. Dobrá, ale pravidla by přece, krucinál, měly platit, i když už jsme velcí, nebo ne?

Jo, panáčku, „pravidla by přece, krucinál, měly platit“? A jaký a čí pravidla?

Ty si myslíš na takový ty správnácký pravidla, že se nekecá a nekrade, co?, povídá mi tuhle chlapík z vedlejšího městečka. Tak víš co, já ti řeknu, jaký pravidla platí u nás. A bacha, to se tě týká taky, tedy pokud bys k nám na Úřad zase někdy zašel na kontrolu. Nebo spíš na záchod.

Ne? Cha! Tak, jak čůráš jako? Ale ne, se neptám, jestli přerušovaně, nejsem farmaceutické dealer léků na prostatu, nesnáším ty lékárnický navoněný komedianty, ptám se, normálně, jak to děláš. Stoupeň se, rozepneš, vytáhneš bimbána, vyčuráš se, oklepeš, schováš bimbána, zapneš, spláchněš, umyješ si ruce a jdeš?

Tak na to zapomeň! U nás na Úřadě se musí vsedě. Jo, i chlapi. Všichni. Ne nedělám si srandu. Starosta to nařídil.

Proč? No, to se neví, já mu do šišky nevidím. Naštěstí asi. Možná chtěl, aby se o našem velkoměstě pod horama psalo kvůli tomuhle a zapomnělo se, že tu kšeftujeme s klokanama.

To máš stejný jako pan nejvyšší a jeho sprostý slovo v rádiu, pamatuješ, ne? Kun...kun... Ne kůň ty vole, k****, řekl. No a všichni pitomci všude psali a říkali, že to řekl a že je to fujtajbl a úplně se ztratilo, že letěl do Made in China, domluvit kdo ví co, kdo ví s kým ... a tak dále, to je jedno, na tohle my nedosáhneme.

Ale tady ty samosprávy, to je jiný peklo hele. Na ty dosáhneme. Jenomže když chceš někam dosáhnout, musíš natáhnout ruce, no tady je spousta rukou, co se natahuje kvůli úplně něčemu jinému. Někdo potřebuje opravit chodník. Někomu teče do obecního baráku. No a někdo by třeba něco domluvil, ale nebude to zadarmo, že jo. Takže taky natahuje ruce: dej mi, dej mi. Dejmi jsou v komíně, říkávala babi.

No, a v komíně asi je i to dětský hřiště, protože do obce, kde se dějou prapodivný věci, nikdo peníze jen tak nepošle. Nejdřív si zamejte před svým prahem, řekli nám a pak přijďte. Tak nám tam vepépečka zamekli, ale to prej nestačí. Máme taky vymést zatuchlé praktiky z Úřadu. To bych ze svahu přitáhnul sněhový dělo hele. To by ty jejich studený ksichty byly už úplně ledový.

A prej volby. Volby!

Jako bys to neznal. V hospodě, to je keců, to jsou prohlášení! Jenomže ráno je vopice a odpoledne zase žízeň. A do toho, hele, orgáne, esli chceš to povolení, mysl na to, koho volíš, jo? Mysli na to...

No nic hele, pokecali jsme si, já jdu posbírat bordel kolem baráku, tady nikdo neuklízí, protože mají pořad co zametat u Úřadu. Tam to lítá z voken každou chvíli.

Tak přišť zas, jo? Neboj, pokecáme, u nás se pořad něco děje.

Tento text je smyšlený, jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Ledaže byste byli z Košťan.

Zápisy ze zastupitelstev aneb zastupitel, zástupce svých voličů

Jak jde čas, začínají naši volení zástupci polevovat ve svých povinnostech a směrem k občanům proudí čím dál méně informací.

Mnozí z nás nemají čas zúčastnit se zastupitelstev konaných v úřední dny nebo např. v pátek od 13.00 (30. 11. 2016), event. ve čtvrtek od 8.30 (27. 9. 2016).

Pak nezbývá, pokud se zajímáte o dění v obci, než nahlédnutí do zápisu, což je druhou a poslední možností, jak se něco dozvědět o práci zastupitelstva. Zápis, který nic neříká o obsahu zasedání, a jehož usnesení jsou nesrozumitelná, bez příloh apod., nesplňuje podmínku přiměřené informovanosti podle našeho ústavního pořádku.

A pak stačí prolístovat zápisy ze zastupitelstev města Košťany, které si nejdříve musíte vyžádat a pokud nejste „spolek“ a nechcete do nich jen nahlédnout, ale vzít si je s sebou, pak musíte zaplatit i cenu dle ceníku úřadu a zjistíte, že zápisy nějak „zestručněly“ a obrázek o tom, zda splňují podmínku přiměřené informovanosti občanů, si udělejte sami.

Například konkrétní Zápis ze zastupitelstva města Košťany z 21. 6. 2017, přináší sice mimo seznamu přítomných a nepřítomných zastupitelů, také jmenný seznam přítomných občanů, ačkoliv má být uveden jen jejich počet, **ale tak důležité údaje, jak hlasovali naši zastupitelé jmenovitě, se nedozvíme.** Ve starých zápisech, ještě počátkem loňského roku, bylo jmenovitě uvedeno, který ze zastupitelů se zdržel hlasování a kdo byl proti konkrétnímu usnesení (kdo byl „pro“ usnesení se vypisovat ani nemuselo, protože jejich jména je možno odvodit od jmenného seznamu zúčastněných zastupitelů). Pak ale byly zápisy „inovovány“, jména u rozhodování o jednotlivých bodech programu „vysublinovala“ a nahradila je jen čísla (13 pro, 1 proti, 1 zdržel se), za kterými si každý z nás může představit někoho jiného a občan se již vůbec nedozví, jak se jím volený zástupce při rozhodování zachoval.

V konkrétním zápisu z 21. 6. 2017 je uvedena i informace, která by mohla většinu občanů města Košťany, ale zvláště pak občany Kamenného Pahorku zajímat. Bod 12, 13 – Interpelace a diskuse s občany (citace) „**Starosta informuje o záměru p. Bendy, co chce dělat s pozemkem na Kamenném Pahorku, okolo této věci probíhá diskuse.**“ Tolik tedy konkrétní informace o záměru, která nám všem po přečtení tohoto kvalitního zápisu ze zastupitelstva, do tohoto záměru jistě vnesla „jasno“. Konečně jsme se my, duše zvědavé, dozvěděly, o čem to bude ...

A v tomto duchu jsou vedeny zápisy ze zastupitelstev. Vzhledem k tomu, že ověřovatelé zápisu z řad zastupitelů občas odmítnou takto kvalitně vyvedený zápis ověřit s tím, že zápis neodpovídá tomu, co bylo projednáváno, můžeme si o tom my, občané, myslet různé věci.

Vyžádá-li si např. Spolek pro zdravé Košťany a Střelnou (dále jen Spolek) zápis ze zastupitelstva, obdrží „vyškrtaný“ paskvil, který neobsahuje jiná jména, než jména zastupitelů a seznam jmen přítomných občanů. Tedy například ze zápisu obsahujícího prodej pozemků se Spolek dozví, že byl schválen prodej pozemku č. xxx, komu, to se bohužel nedozví, protože je to vyškrtáno a pak další informace, volně přístupné v usnesení ..., aby Spolek získal ucelenou informaci, vytiskne si vyvěšené usnesení na www stránkách úřadu, z něj si doplní vyškrtaná jména do zápisu a konečně má „jakés-takés“ informace ze zastupitelstva ... Heuréka ... křížovka „zdarma“ je konečně vyplněna. Tuto hru na schovávanou úřad provozuje od doby, co si Spolek žádá o zápisy.

Zda se jedná jen o „omyl“ nebo „záměr“ těžko říci, ale vzhledem k tomu, že již byl úřad na toto upozorněn a zápisy takto odesílá Spolku dále, se jedna z variant dá téměř s jistotou vyloučit.

Na závěr si dovolím připomenout trochu suché teorie, získané z příručky pro člena zastupitelstva a od Mgr. Hamplové, kterou naši zastupitelé, mající za sebou skoro již 3. rok volebního období, na rozdíl od některých z nás, znají.

Zastupitel je zástupcem voličů, díky kterým získal mandát ve volbách, a jeho osobou by měly být prosazovány myšlenky prezentované v jeho volebním programu. Spoluobčané mu tak svěřili do rukou osud své obce. Odpovědný zastupitel se při výkonu svého výkonu mandátu řídí nejen právními předpisy ČR, ale také morálními zásadami.

Práci zastupitelů můžeme sledovat na zastupitelstvech obce, která jsou vždy veřejná. O průběhu zasedání zastupitelstva obce se pořizuje zápis, který musí obsahovat zákonem stanovené povinné náležitosti. Ze zápisu by kromě toho mělo být patrné, o jaké věci se v rámci připraveného bodu programu jednalo, jaký byl průběh projednávání příslušného bodu včetně rozpravy a vystoupení přítomné veřejnosti (pokud se zasedání zastupitelstva účastní), podané protinávrhy a hlasování o nich. Je doporučeno průběh **hlasování zaznamenávat v širší podobě**, tedy jako průběh projednávání, neboť pouze z takto pořízeného zápisu lze později předejít případným pochybnostem o obsahu zápisu ze strany členů zastupitelstva či občanů. Doporučuje se výslovně v zápise uvést, zda se zasedání **účastnili občané** a v jakém počtu. Usnesení musí být přesná, jasná a jednoznačná, včetně hlasování o nich. Úkolem zastupitele je tyto zásady při jednání orgánů obce uplatňovat. Praktickým projevem je tak třeba nejširší míra **zveřejňování** úkonů zastupitelstva obce. Jde mimo jiné i o publikování usnesení a o publicitu samotnou, ale také o to, aby proces, který předchází konečnému zveřejňovanému výsledku, **byl transparentní i prozkoumatelný**. Čili respekt k veřejnému zájmu, slušnosti a dobrým mravům. **Konkrétním projevem transparentnosti** je tak třeba také **vysílání záznamu jednání** zastupitelstva města v kabelové televizi.

(zdroj: <http://www.vzdelanyzastupitel.cz/prirucka-pro-zastupitele/elektronicka-verze/prirucka-pro-clena-zastupitelstva-obce-1.aspx>)

Nelze zajisté přijmout občas praktikovanou praxi zužování těchto zápisů různými způsoby. Jedním z nich je např. vyhotovení zápisu jako takového se všemi povinnými náležitostmi, a **odděleně** vyhotovení usnesení obecního zastupitelstva v „čisté“ podobě. K nahlédnutí je pak předkládáno jen ono **usnesení**, tedy stručná rekapitulace přijatých rozhodnutí obecního zastupitelstva **bez toho**, že by byly zřejmé motivy rozhodnutí, výsledky hlasování nebo zaznamenání odlišných návrhů, a už vůbec ne příslušné provázející dokumenty. (Mgr. Jana Hamplová) (zdroj: <http://www.hamplova.cz/zapisy-o-prubehu-zasedani-obecniho-zastupitelstva-a-obecni-rady>)

Možná jste se tak, jako já, z těchto dokumentů něco dozvěděli a děkuji, že jste dočetli článek do konce.

Zuzana Jiřiková, předsedkyně Severočeši – Košťany

Veřejné zakázky a tajné hlasování o nich

V Košťanech se jedná o další nestandardní a neprůhledný systém, které zavedlo Svádovo vedení radnice. Tento systém je nepřátelský jak k voličům, tak k samotným veřejným financím města a proto se ho jako zastupitel odmítám účastnit. V poctivém systému zastupitel za svá rozhodnutí ručí svým majetkem. A jak to funguje u nás?

Rada města rozhodne, že je potřeba opravit zeď X a chodník Y. Rada je neveřejná, takže kdo jak hlasoval, se nedozvíte, ani ze zápisu z rady. Hlasování se nezapisuje jmenovitě. Většinou je jeden proti a jeden se vzdává a tak nijak nelze určit, kdo je za rozhodnutí odpovědný. Potom se poptá několik (většinou stejných) dodavatelů a stanoví se výběrová komise, která posuzuje pouze cenu. Cena ovšem může být ovlivněna třeba tím, že chtěnému vítězi nakoupíte materiál. Což komise samozřejmě neví (nebo předstírá, že to neví), tyhle nákupy v libovolném množství naše směrnice umožňuje. Tím samozřejmě vzniká velký prostor pro malou domů nebo provize. Následně hlasuje zastupitelstvo tajně. A tam stačí dohodnout, kdo jak bude hlasovat, aby nebyli všichni pro. Tretný čin pletichy?

Potom se stačí v Košťanském zpravodaji pochválit za dobrou práci. Ale jak to ve skutečnosti bylo, kdo špatně změřil zeď a kolik to ve skutečnosti stálo, se nikdy nedozvíme.

Tohoto neprůhledného systému se z pochopitelného důvodu odmítám zúčastňovat. Přál bych si, aby si zastupitelé mohli být jisti svým rozhodnutím a rozhodovali podle svého svědomí. Tedy veřejně a odpovědně.

Jak naivní že? Není žádná možnost tento příšerný systém ovlivnit, když nemáte zastoupení ani v kontrolním výboru – a tak je jediná možnost odmítnout účast v této prapodivné formě hlasování a držet se mimo strukturu možných kšeftů a zmanipulovaných rozhodnutí.

Tomáš Volf, zastupitel města Košťany

Podivuhodná dění, kdy na některých se nevědomky podílí i daňoví poplatníci našeho města.

Před několika měsíci jsem napsal dopis jednomu ze zastupitelů, který před pár lety koupil od pozemkového fondu zhruba 3 ha pozemků. Ty byly původně nabídnuty pozemkovým fondem našemu městu. Divné, že? Cena pozemků byla v té době 5,- Kč za m². K těmto pozemkům je nyní již nově přivedena kanalizace. A tento člověk následně pozemky převedl na svého syna. Současný majitel je přesvědčený, že je vše v pořádku, protože je všechno podle zákona. Stejná byla i odpověď na můj dopis, kterou psala úřednice městského úřadu, nikoli původní majitel. V naší republice byly již podobné případy hodnoceny jako střet zájmů. V čem je tento případ jiný?

Dále by, nejen mne, zajímalo, proč bylo provedeno přeložení sloupů vysokého napětí na soukromém pozemku ve Střelné. Není to snad tím, že majitelem je radní našeho města? Majitel zaplatil za přeložení pouze symbolickou cenu. Pokud se však město k vlastníku pozemku zachovalo tak štedře, doufám, že bude štedrý i k ostatním obča-

nům, v rámci přípojek u plánované kanalizace. Na závěr bych rád občany upozornil na nezapomenuté žerty, kterými se baví současní i bývalí radní. V září tohoto roku mi přišla na telefon SMS zpráva, v níž pisatel sděluje, že mu dlužím čtvrt milionu korun, jak prý to hodlám srovnat, a že uběhlo už dost času. Na tuto zprávu jsem odpověděl otázkou, zda pisatel ví, co je to stalking. Odpověď zněla „Ne neboj. To byl vtip. Nic nechci.“ Mně to moc vtipné nepřipadá. A tak jsem se poradil s právníkem, který zhlédl v telefonu onu zprávu, jak se mám v takových případech zachovat a co udělat, aby se to v budoucnu neopakovalo. Takže v současnosti je to jen na mně a mém právníkovi, jak se rozhodneme vyřešit tyto „vtipné zprávy“ v mezích zákona. Nicméně jsem chtěl upozornit na to, že chování lidí, kteří reprezentují naše město, nemá co dělat s etikou, slušností a dobrými mravy. V dalších komunálních volbách bychom měli lépe hodnotit, koho si zvolíme.

Josef Roudenský

Milióny v luftě

Po volbách vítězná strana a hnutí odmítly nabídku zkušeného inženýra ekonomie s 23 letou manažerskou praxí ve státní správě (ředitel finančního úřadu v Teplicích) ing. Jiřího Wolfa na spolupráci ve finančním výboru města. Místo toho jsme angažovali laiky z jiných oborů.

A je to škoda. Nemohlo by se tak stát, že spory s firmou HAVI povedeme tak „šikovně“, že jsme museli zaplatit milionové penále a loni v srpnu zaplatit více než tři sta tisíc právníkovi firmy HAVI. A čert ví, jestli dalších 300 000,- (a dá se předpokládat, že ano), právníkovi našemu.

Na podzim jsme museli zaplatit dalších 300 000,- za nesmyslně vedený spor s projektantem ing. Černým (soudní výlohy a náklady na právníka), kdy jsme se snažili uplatnit slevu, aniž bychom měli platný účetní doklad.

Asi bychom nezaplatili čtvrt milionu za refinancování zprostředkovatelské firmě, když tyto úkony dělají zúčastněné banky zdarma a ani by-

chom si nenakupovali za téměř 100 000,- kostky (kočičí hlavy) na kruhový objezd, když takřka současně jsme ty samé zaasfaltovali v Hornické ulici.

Dům od Klokánku bychom nekupovali přes realitní agenturu jako překupníka, ale jako zprostředkovatele a nepřipravili tak město a Fond ohrožených dětí o statisíce na zbytečně zaplacené dani (2x daň z převodu nemovitostí a daň ze zisku reality).

Takových ekonomických nesmyslů a paradoxů vzniklo v Košťanech nepočítaně, ale těžko je lze všechny publikovat v tomto sloupku, bolela by vás z toho hlava. Inu „řádní hospodáři“.

Bylo by dobré v kontrolním výboru angažovat skutečnou opozici a ve finančním výboru odborníky, ale asi tu někdo nestojí o to, aby mu bylo vidět pod ruce.

Tomáš Volf, zastupitel města Košťany